

HAKİMİYYET - 12 -

Hâkimiyyet mevzuunu, bir de ibadet ve ubudiyyet yönünden ele alalım:

„**Uluhiyyet**“ demek, ilah olmak demektir. „**Rububiyyet**“ ise Rabb olmak demektir. Yani, yerlerin ve göklerin yaratıcısı, aynı zamanda „İlah“tır ve aynı zamanda „**Rabb**“dır. Yaratıcı böyle olduğu gibi aynı zamanda mâbuddur; yani kendisine ibadet olunandır ve kendisinden başkası ibadete layık ve müstehak değildir. „**La ilahe illallah**“ demek suretiyle uluhiyyeti Allah'a tahsis etmenin bir ifadesi olduğu gibi, „**La mâbude illa Hu; la Rabbe illa Hu**“ mabudiyyeti ve rububiyyeti Allah'a tahsistir; O'na mahsus kılmaktır.

Ve bütün bunlar bir iman meselesidir. Binaenaleyh, bir müslümanın, İslam'ın „**Amentüsü**“nü kabul ve tasdik etmesi şart olduğu gibi, İslam'ın beş şartını da kabul ve tasdik etmesi ve aynı zamanda bunları Allah'a tahsis etmesi yolunda „**La mâbude illa Hu; la rabbe illa Hu**“ demesi de şarttır ve esastır.

Keza; „**La vazia illa Hu**“, yani Allah'tan başka kanun vaz eden yoktur; kanun koyma yetkisi ve selahiyyeti ancak O'na mahsustur, demesi, kabul ve tasdik etmesi de şarttır ve esastır.

Bu itibarlardır ki, bir kimse, kanun koyma yetki ve selahiyyetini insanlara verirse ve onlar da kanun koyabilir derse ve nihayet kemalistlerin ve particilerin dediği gibi, „**Hâkimiyyet kayıtsız ve şartsız milletindir!**“ derse o kimse; o milleti de onların temsilcileri milletvekillerini de ve bu prensibi getirenleri de kendisine „**Rabb**“, kendisine „**Mâbud**“, kendisine „İlah“ kabul etmiş demektir. Bu tehlikeli gidişe daha da açıklık kazandırmak istersek: Allah'tan başka kanun koyucu tanıyanlar; yani Şeriat'ı değil, insan yapısı kanunları kabul edenler var ya: İşte bunlar kendilerine üç Rabb, üç mâbud ve üç ilah tanımış olurlar: Millet, milletvekilleri ve o prensibi getiren! Hâkimiyyet prensibini getiren Selanikli Kemal olmuştur.

Ayetler: Tevbe, 31; Yusuf, 40; Kasas, 68-70; Mücadele, 5-6; Araf, 54.

Evet bu ayetlerin ışığı altında da tekrar ediyorum: Kemalistlerin de particilerin de mâbudu, rabbisi ve ilahı millettir, milletvekilleridir ve Selanikli'dir. Bir cümle ile: Türkiye'deki kemalist rejim, onu icra edenlerin, o yoldan gidenlerin ve bunlara destek verenlerin mâbududur, rabbidir, ilahıdır...

Yine önemine binaen, bu mevzua son vermeden önce bazı ulemanın sözlerini nakledelim; o ulema ki, tehlikeyi görmüş, ümmetin bilerek veya bilmeyerek sürüklendiklerini müşahade etmişler; kimseden korkmadan ve çekinmeden, devlet reisleri olsun ve onların tayin ve tensib ettikleri hâkimler ve savcılar olsun, müdahene etmeden, onların makam ve maaşlarına tenezzül etmemişler ve nihayet Allah'ın ayetlerini satmamışlardır. Gerçekleri olduğu gibi dile getirmişlerdir.

İşte bunlardan biri de Şeyh Muhammed b. İbrahim b. Abdullatif'tir. Suudi Arabistan'da müftülük de yapmış olan bu zat diyor ki:

„Ruh-i Emin'in Kalb-i Muhammed'e lisan-ı arabi-i mübin ile indirilen Kur'an kanunlarını; Şeriat-ı garra kanunlarını kaldırıp onun yerine mel'unlar tarafından yapılan mel'un kanunları koymaktan daha büyük küfür ve kâfirlik düşünülmez. Ve bu, İslam Dini'ne yapılan hakaretin, düşmanlığın ve inadçılığın en büyüklerindedir. Kur'an ne diyor?

„... **Şayet bir şeyde niza ve ihtilafa düşerseniz, onu Allah ve Resulü'ne götürün; eğer Allah ve ahirete iman etmişseniz. Çünkü bu, hayırdır ve tevilce de en güzeldir.**“ (Nisa, 59)

Bir de aşağıda mealini vereceğim ayet-i celileye bakınız: Allah Teala kendilerinden nasıl imanı selbetmiş ve onlar hakkında imansızlık tâbirini kullanmış ve şöyle demiştir: „**Hayır, Rabb'inin hakkı için onlar aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp, sonra da senin verdiğin hükme karşı içlerinde bir burukluk duymadan tam manasiyla teslim olmadıkça iman etmiş olamazlar.**“ (Nisa, 65)

İşte gördünüz: Allah Teala, aralarında ihtilaf çıkanların Allah Resulü (s.a.v.)'e baş vurup onu hakem tayin etmeyenlerin ve verdiği kararlara karşı içlerinden en ufak burukluk duymamaları ve gerçekten tam bir teslimiyetle teslim olmaları imanlı kalmalarının teminatıdır. Aksi hal ise imanlarını yitireceklerinin bir göstergesi olacağı muhakkaktır. Hem de öylesine! Çünkü; ayette „**La**“ ile başlama var, kasekle devam etme var, teslimiyyeti takviye eden müekkid masdarla ayeti bitirme var! Ve işte bütün bunlar, Şeriat'a dayanmanın, Peygamber'e uymanın, Kur'an hakemliğine başvurmanın bir iman meselesi olduğunu göstermekte, aksi yön ise imansızlığa düşmenin ifadesi ve isbatıdır. Cenab-ı Hakk Kur'an'da şöyle der:

„**Şunları görmüyor musun; Kendilerinin, sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını sanıyorlar da hakem olarak tağuta başvurmak istiyorlar! Oysa kendilerine onu inkâr etmeleri emredilmişti. Şeytan da kendilerini iyice saptırmak istiyor.**“ (Nisa, 60)

Allah Teala, mü'minler arasında ihtilaf çıktığında Allah ve Resulü'nün kitabına müracaat etmeyi emrettiği gibi, Şeriat'ın hükmettiği mahkemeye gitmeği de farz kılmıştır. Yani hüküm ve hâkimin şer'î olması lazım geldiği gibi, mahkemelerin de şer'î olması şarttır. Daha başka bir ifade ile; müslümanın devleti de mahkemesi de kanunu da hep şer'î olmalı ve Şeriat'a uygun olmalıdır. Daha başka bir tabirle; müslüman her yönüyle müslüman olacaktır; olması da farzdır. Allah'ın kesin emridir. Zaman zaman söylediğimiz gibi, „**İslam devleti varsa onu korumak, yoksa onu kurmak erkek-kadın her**

müslümana farzdır.“ Keza müslümanın mahkemeleri Şeriat kanunlarıyla hükmediyorsa, onları korumak, yoksa onları kurmak farzdır, Allah'ın emridir.

İşte bu noktadan hareket etmiş olmalı ki, yukarıda ismi geçen müftü ne diyor:

„Şeriat'ın hükmetmediği mahkemelere gidenlerden Allah Teala müslümanlığı kaldırmış, böylelerinden imanı nefyetmiştir. Ve şöyle demiştir:

„... Kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse, onlar kâfirlerin ta kendileridir; zalimlerin tâ kendileridir; fasıkların ta kendileridir.“

Zira Nisa, 60. ayette de görüldüğü üzere, kendilerinin mü'min olduklarını zannedenleri Allah Teala, tekzip etmiş, iman iddialarını reddetmiş ve netice itibariyle şöyle demiştir: „Bir kimsede hem iman bulunsun hem de Şeriat'ın hükmetmediği mahkemeye, tağutun hükmettiği mahkemelere gitsin! İşte bu olamaz! Zira bu iki mahkeme birbirine zıddır, münafidir ve birbirine terstir. Ve nihayet bunlardan biri Allah mahkemeleridir, diğeri ise tağutun mahkemeleridir.

„**Tağut**“ kelimesi tuğyandan gelir. Tuğyan ise haddi tecavüz etmektir; Allah'a karşı kafa tutma ve başkaldırmadır. Bir başka ifade ile; Hz. Muhammed'in ge-tirdiğiyle değil de insan yapısı kanunlarla hükmetmesi ve tağutun tayin ettiği mahkemenin ve hâkimin önüne çıkması demektir.

Sebebini sorarsanız, her müslümana düşen bir haktr ve bir görevdir ki, tağutla hükmetmek değil, Hz. Muhammed'in getirdiği ve tebliğ ettiği Şeriat'la hüküm ve karar vermektir. Keza mahkemeye gitmek de böyledir. Bir kimsenin tağutun mahkemesine gitmesi, tağutun kanunlarıyla hükmetmesi ne demektir? Hakkı tecavüz etmesi, kâfir olması, zalim olması ve fasık olması demektir... İşte bu sebebe binaendir ki, Rabb'ülâlemin Hazretleri şöyle demektedir:

„Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler; kâfirlerin, zalimlerin ve fasıkların tâ kendileridir.“

İşte bak ve gör: Allahü Azimüşşan, kendisinin gönderdiği ve indirdiği hükümlerle, kanun ve nizamlarla hükmetmeyenleri kâfir, zalim ve fasık olarak tescil etmiştir, tesbit ve beyan etmiştir. Hiç mümkün müdür ki ve hiç adalete yakışır mı ki, Allah, kâfir olmayana „**kâfir**“ desin de kâfirliğini kıyamete kadar ilan etsin! Madem ilan etmiştir! Ya küfr-i amelî ile kâfirdir veya küfr-i itikadiyle kâfirdir.

İbn-i Abbas'ın tefsiri:

Tavus'un ve daha başkalarının İbn-i Abbas'tan rivayet ettiklerine göre Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler; ya itikadî küfürle kâfir olmuşlardır ki, onu dinden ve imandan çıkarır. Ya da küfr-i amelîyle kâfir olmuştur ki, onu dinden çıkarmaz da zalim ve fasık yapar.

Birincisi de küfr-i itikadidir. İşte bu, beş kısımdır:

1- Allah ve Resulü'nün hükümlerinin gayrisiyle hükmeden hâkim, Allah ve Resulü'nün hükümlerinin ehakkîyetini (hak olduğunu) inkâr ediyor, kabul etmiyor. İşte bu, düpe düz inkârdır. Ve böyle bir hâkimin kâfirleşmesinde şüphe yoktur. Zira usulde ulemanın ittifakıyla mukarrardır ki, bir kimse dinin esaslarından bir asli veya üzerinde icma vaki olan fer'î bir meseleyi veya Peygamber'in getirdiği sabit olan bir kelimeyi, bir harfi inkâr ederse, dinden çıkararak bir küfürle kâfir olmuştur.

2- Allah Teala'nın indirdiği hükümlerin gayrisiyle

hükmeden hâkim, Allah ve Resulü'nün hükümlerinin (yani Şeriat kanunlarının hak olduğunu inkâr etmiyor ama, insanların koydukları kanunların daha güzel, daha tam, insanların ihtiyacını karşılamada daha şümüllü ve nihayet değişen zamanın icablarına daha münasib olduğuna inanıyor ve öyle kabul ediyor. Böyle hâkimlerin de kâfir oluşlarında şüphe yoktur. Sebep ise, mahlukların koydukları kanunları Halik Teala'nın gönderdiği ve indirdiği kanunlardan üstün görmesidir. Çünkü, bu şu demektir: Nisyanla mâlul, noksanlıklarla dolu insan kafasının yaptığı kanunları hâkim ve hamid olan Hakk Teala'nın kanunlarına tercih etmektir.

3- İnsanların koyduğu kanunların Allah'ın koyduğu kanunlardan daha güzel olduğuna itikad etmiyor ama, hiç olmazsa onun kadar isabetli olduğunu kabul ediyor. Bu zihniyete sahip hâkimlerin de önceki iki kısım hâkimlerin düştükleri küfre böyleleri de düşmüş ve kâfir olmuştur. Böyle bir itikada sahip hâkim ne yapmıştır? Mahlukların hükümlerini Halik'in hükümleri seviyesine çıkarmıştır. Halbuki hakîm ve alîm olan Allah kanunlarına cehaletle ve acizlerle mahmul olan insan yapısı kanunları müsavi tutmak olur ki bu da ayetlerin beyanatına ters düşer...

4- İnsan yapısı kanunların, Kur'an seviyesinde olduğuna inanmıyor ama, lakin beşer kanunlarıyla de hüküm vermek caizdir diyor. Bu maddeye giren hâkimlerin daha önceki maddelere giren hâkimlerin düştükleri kâfirleşme hükmüne bu da düşmüştür. Çünkü, naslarla sabit olan hükümlerin yanında insanların yaptıkları kanunlarla hüküm vermeye de yer vermiştir. Bu da asla caiz değildir.

5- En felaketlisi ve Şeriat'a ters düşmede, inatçı olmada, Şeriat'ın hükümlerine karşı tepeden bakmada, hor görmeye, Allah ve Resulü'ne muhalif ve muarız olmada, şer'î mahkemeleri hakîr görmeye, elhasıl Şeriat'ı ve Şeriat'tan bahsedenleri düşman bilmekte, Şeriat'ı silmek istemekte ve savunanları gerici, softa, yobaz, kafasız ve beyinsiz adetmekte ve onları her fırsatta kötölemekte!..

Ve böyle hâkimlerin tasvib ettiği ve beğendikleri mahkemeler ve kanunlar; Fransa'yı, Amerika'yı, İngiltere'yi ve benzeri ülkelerin mahkemelerini örnek alan ve onların sahib oldukları kanunlardan karma bir sistem getiren veya getirmeyi arzu eden zihniyete sahip hâkimlerin küfründe hem de bir kaç kat küfründe şüphe yoktur ve bunlar en azılı kâfirlerdir!..

Türkiye'deki kemalistler ve onların tayin ettikleri hâkim ve savcılar işte bu beşinci maddeye girmekte ve bunların düştüğü bataklığa bunlar da gırtlığına kadar batmaktadır.

Cemaleddin Hocağlu (Kaplan) -Rh.a.-

Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6